

Az Ige növekedése

Lekció: Ézs. 35

Textus: ApCsel. 3.1-4.12

2009. febr. 22

Gazdagrét

Jézus neve

Arról olvastunk és hallottunk az elmúlt két hétben, hogyan töltötte ki Jézus a Szentlelket, és hogyan született meg a keresztyén misszió. Láttuk, amint mindjárt az első napon háromezer ember válaszol Péter ígehirdetésére azzal, hogy megtér, azaz bűnbánattal Istenhez fordul annak a felismerésnek a következtében, hogy Isten követét, Jézust, megölették. Arról is olvastunk, hogy egy új közösség született, amelyben olyan egységet éltek meg, amely páratlan volt a maga korában. Ez a közösség folyamatosan növekedett az üdvözülőkkel, azokkal, akik Jézushoz fordulva csatlakoztak hozzájuk. A keresztyén misszió megszületett és megállíthatatlanul elkezdődött.

Ez a kibontakozás ma is megmelengeti azok szívét, akiknek pozitív tapasztalatai vannak a keresztyéniséggel kapcsolatban, akiket akár gyermekkorában, akár felnőttként úgy ért el a Jézusról szóló üzenet, hogy az mélyreható és örömteli változást munkált bennük, valamint egy olyan közösségbe kapcsolta be őket, amely a mai napig nagyon sokat jelent számukra. Ugyanakkor a keresztyén misszió megszületése számos kérdést vet fel azokban, akiknek negatív tapasztalatai vannak az egyházzal, akik nem tudják elfeledni mindazokat az ostobaságokat vagy éppen kegyetlenségeket, amelyeket Jézus, ill. a misszió nevében követtek el keresztyének. Kérdéseket vet fel azokban, akik attól tartanak, hogy ahol a misszió szó elhangzik, ott erőszakos térítés következik, amely nem tartja tiszteletben az ember szabadságát, nem vesz tudomást arról, hogy számos más vallás is van, és nem mer szembenézni olyan kérdésekkel, amelyek fényében nem könnyű elfogadni egy jó és szerető Isten létét a mai világban.

Mindezekkel együtt a keresztyén misszió megszületett, kibontakozott, és azóta is jelen van a világban. Továbbá mi is részesei vagyunk, és Isten iránti mély hálával és csodálattal azonosulunk vele. Ennek a hatalmas lendülettel induló, azóta is növekvő mozgalomnak a szívéből, a lényegéről szeretnék ma szólni. Mi az a dinamit (Róm. 1.16), ami az első gyülekezet életében a hatalmas robbanást okozta? Mi az az erő, amely ott áll annak háttérében, ahogyan az Ige növekedik és terjed? Mi az a vonzerő, amely oly sokakat ragadott meg és változtatott meg egy egész életre? A választ a mai szakasz alapján így fogalmazhatjuk meg: Jézus neve. Az ő nevében történik a gyógyítás, az ő nevéért hirdeti ezután Péter és János a népnek, majd az ő nevéből jelentik ki, hogy nincs más név, amelyben üdvösség lenne. Jézus Krisztus neve, azaz Jézus Krisztus személye a kulcs. Róla szeretnék ma szólni, mert minden keresztyén misszió lényege ő maga. Ő az alanya, aki cselekszik, és ugyanakkor ő a tárgy, akiről tanúskodunk. Ha őt látjuk, ha őt egyre jobban megismerjük, akkor azt is megértjük, hogyan takarták el szemünk elől, hogyan torzították el előttünk az ő képét követőinek hibái, kudarcai, bűnei. Lássuk hát, mit várhatunk Jézus Krisztus nevében, mi minden van elrejtve ő benne!

I. Jézus Krisztus nevében erő van

Egy születése óta sánta, nyomorék ember ült a jeruzsálemi templom egyik kapujában. Naponta átélte, hogy otthonában megfogják, felemelik, elviszik a templomhoz, leteszik, és ott hagyják a földön, hogy kolduljon. Ha dolgozni nem tud, keresse meg kenyerét koldulással. Egy olyan világban él, és egy olyan helyen koldul, ahol különösen is fontos szerepe van a szegények megsegítésének.

Két ember haladt el mellette azon a napon, akiket szokása szerint megszólított: egy kis alamizsnát a szegénynek... Rájuk sem nézett, megszokta már, hogy a földet bámulja. „*Nézz ránk!*” – hallotta, és amint feltekintett, és meglátta az egyik férfi szeméit, valami különleges érzés járta át. Majd ezt hallotta: „*Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel, és járj!*” És ezzel együtt, amint megfogta a felé kinyújtott és őt felemelő kezét, mintha erő járta volna át az egész testét, élet áradt lábaiba, kiegyenesedtek deformálódott tagjai, felkelt, járkált, ugrándozott, és dicsérte Istent.

Gyógyulás, csoda történt Jézus Krisztus nevében. Később Péter szavaiból (v.12) világossá lesz, hogy az „amim van, azt adom neked” kifejezés nem azt jelenti, hogy ő magának tulajdonítja a csodatévő erőt, azaz bármikor bármit meg tud tenni Jézus nevében. Nem arról van szó, hogy megkapta a varázsszavakat, amelynek birtokában korlátlan lehetőségei támadtak. Az, hogy a gyógyítás csodája Jézus Krisztus nevében történt, azt jelenti, hogy maga Jézus, a megfeszített és feltámadott, cselekedett Péter által.

Amikor Péter rátekintett a sántára, a Szentlélek indította őt arra a kijelentésre, amelyen keresztül Jézus gyógyító ereje megnyilvánult. Benne volt ebben Péter engedelmsége és hite (ki kellett mondania ezt a mondatot), valamint a koldusban megszülető hit is. Nem mindennapi cselekedet történt, de nem is olyan, aminek nincs párja. Az evangélium, a Jézus Krisztusról szóló üzenet nem pusztán szó, hanem erő is. Ez az erő, amely megjelent gyógyításban, és egyéb jelekben és csodákban, nem volt az apostolok zsebébe zárva, nem birtokolták és irányították, de a Szentlélek vezetése és irányítása alatt újból és újból megtapasztalták.

Jézus nevében erő van. Ez olyan alapvető igazság ma is, amelynek hiányában egyrészt elképzelhetetlen lenne az Ige terjedése, növekedése, a misszió kibontakozása, másrészt azonban hiábavaló lenne elfogadni és követni Jézust. Az, hogy ereje mikor mutatkozik meg gyógyulásban, mikor mutatkozik meg megköötöttségekből való szabadulásban, mikor mutatkozik meg teljesen elveszettnek, reménytelennek hitt kapcsolatok helyreállításában, mikor mutatkozik meg az életünkben sohasem gondolt változásban; valamint az, hogy Jézus nevének ereje mikor érkezik el hozzánk egy pillanat alatt, és mikor hoz változást egy hosszabb folyamat eredményeként, mindez az ő hatalmában áll. Nem irányítjuk, nem birtokoljuk, nincs mágikus formula a kezünkben. De ugyanakkor az evangéliumhoz kötődően mindig is jelen volt, és ma is jelen van a bizonyosság bennünk, hogy Jézus Krisztus nevében olyan erő van, ami gyógyít, ami megszabadít, ami mindent újjá tesz. Ezért keressük, kérjük, várjuk ezt az erőt személyesen, és mint gyülekezet is! Akár Jézus követői vagyunk, akár még nem, bátorítok mindenkit: kérjük, hogy Jézus Krisztus nevének ereje ilyen vagy olyan formában elérje az életünket. (Az istentisztelet utáni imaszolgálat az erő megtapasztalásának a helye: kérjük és várjuk, gyógyítását, segítségét, szabadítását, amely nevében van)

II. Jézus Krisztus nevében kegyelem van

A gyógyulás nem kis feltűnést keltett. A korábban sánta koldus, akit a templomba rendszeresen visszatérők jól ismertek, ugrálva, ujjongva dicsérte Istent. A megdöbbenés nagyszerű lehetőséget adott az apostoloknak, hogy beszéljenek arról a személyről, akinek nevében gyógyítottak. Ezért Jézus Krisztust hirdetik a népnek.

Először Jézus ereje érkezett el, majd ehhez kapcsolódóan, mintegy magyarázatként, a Jézusról szóló üzenet hangzik el. Az evangélium, ahogyan neveztük a dinamit, amely a keresztény misszió robbanásszerű növekedését hozta, nem pusztán erő. Nem személytelen erő, amely elér, nem pusztán gyógyulás, vagy szabadulás, vagy pozitív változás, amely életünk egy területén felüdülést, megkönnyebbülést hoz, hanem egy olyan üzenet, egy olyan hír, amely személyes kapcsolatba hív Istennel. Ennek a kapcsolatnak a lényege a kegyelem. Egy mindent felülíró, az egész életet más irányba fordító kapcsolat Jézus Krisztussal, az élő Istennel. Jézus nevében kegyelem van. Mit jelent ez?

Kegyelemről ott beszélhetünk, a kegyelem ott jelenik meg, ahol együtt jár a radikális igazság és a radikális szeretet. Figyeljük meg, hogyan hirdeti meg Péter a Jézus nevében való kegyelmet úgy, hogy ragaszkodik az igazsághoz, és ragaszkodik a szeretethez!

Az apostol kendőzetlenül beszél arról az igazságról, ami Jeruzsálemben történt Jézussal. Miután rámutat, hogy nem saját erejükkel vagy jószágukkal, vallásosságukkal gyógyították meg a sántát, hanem Jézus nevében, rátér arra, hogy ezt a Jézust hirdesse a népnek. Meglepően konkrétan és valóságosan beszél arról, amit a nép és vezetői nem is olyan régen tettek. A következőket olvassuk Jézussal kapcsolatban: kiszolgáltatók, megtagadtatók Pilátus előtt, megtagadtatók a Szentet és Igazat, egy gyilkos elbocsátását kérték, megölték az élet fejedelmét. Konkrét, történetileg pontos és hiteles, hiszen valóban ez történt. Ezzel együtt nem engedi a felelősség elkenését, sőt, megfogalmazásával még ki is emeli mindannyiuk felelősségét: Pilátus úgy döntött, hogy elbocsátja őt, de ti megtagadtátok. Elmélyíti ezt a következő ellentétpár: a gyilkost szabadon bocsáttátok, az élet fejedelmét pedig megöltétek. Isten azonban megdicsőítette, feltámasztotta őt.

Péter ragaszkodik az igazsághoz. Kegyelem csak ott születik, ahol teljes szembesülés és felelősségvállalás történik. Egészen zsigeri bennünk a magunk és mások felmentése, akár azzal, hogy bagatellizáljuk a dolgokat, akár úgy, hogy másokkal hasonlítjuk össze magunkat, vagy csak egyszerűen nem akarunk tudomást venni mindazzal, ami bennünket terhel. Úgy szeretnénk Isten szeretetét és közelségét megragadni, hogy közben nem mondjuk ki a bűnről, hogy bűn volt, és nem vagyunk készek arra, hogy szakítsunk vele. Nem ez a kegyelem, mert kegyelem csak ott van, ahol ragaszkodnak az igazsághoz.

Péter, miután szembesíti hallgatóit azzal, amit ők cselekedtek Isten ellen, beszél a bűnbocsánat valóságáról: „*Tartsatok tehát bűnbánatot (az igazság alapján), és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek; hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje...*” Mindez azért lehetséges, mert a Krisztusnak szenvednie kellett, ahogy meg volt írva, valamint ti mindezt tudatlanságból követtétek el, mondja Péter. Ragaszkodik Isten szeretetéhez, hiszen e nélkül csak végzetesen elrontott helyzetről, végzetesen elrontott életről, és visszafordíthatatlan következményekről beszélhetne. De nézzétek Isten szeretetét: eltörli a bűneitek. Igazságában néven nevezi, majd szeretetével Jézus Krisztusért eltörli. Ez a kegyelem. Korábban ott volt a lista, amelyre minden fel volt

írva, de ő most eltörli ezeket a szavakat, kitörli a listáról. Új lappal indulsz – ez a kegyelem. Ugyanakkor ez a felüdülés ideje, a megkönnyebbülés, a fellelegzés ideje. Isten célja, hogy a nyomasztó terhek alól felszabadítson, mert életet akar, nem pusztulást.

A kegyelem tehát ragaszkodás az igazsághoz, és ragaszkodás a szeretethez. A Jézussal való találkozásban ezért kíméletlen konkrétssággal neveztetnek néven a bűnök. Tudom, ez ijesztőnek és elrettentőnek hat. De nem találkoztam még olyan bűnnel, amit ha valaki néven nevezett és minden elkenés, másra hárítás nélkül elismert, ne élte volna át a kegyelmet. Számtalan esetben vallották meg emberek egy-egy lelkigondozói beszélgetésben súlyos terheiket: gyermek elvetetése, okkult praktikákban való részvétel, hűtlenség a házastársukhoz, homoszexuális cselekedetek (nem beállítottság), gyűlölet és pusztító indulatok táplálása, öngyilkossági kísérlet, perverziók, és folytathatnánk. Minden alkalommal, amikor Jézus szerető jelenlétében valaki elismerte a konkrét valóságot, amikor nem próbálta elkenni, elrejteni vagy másra hárítani, átélte, hogy Isten eltörölte bűneit, és elhozta a felüdülés, a megkönnyebbülés, a felszabadulás idejét. Jézus Krisztus nevében kegyelem van, és ez a kegyelem az, ami Jézus erejével együtt ott munkál a keresztény misszió szívében. Ez a kegyelem, amikor felismerjük és megízleljük, hatalmas erővel vonz Jézushoz.

Bár ahhoz, hogy bűnbánatot gyakoroljunk és Isten bocsánatát elfogadjuk, nincs szükség emberi közbenjáróra, jelenléte mégis nagy segítség lehet. Amint egy általunk megbízható személynek tárjuk fel, ami nyomaszt, és ő velünk imádkozik, hirdetve a szabadulást és bocsánatot, gyakran sokkal erőteljesebben és valóságosabban éljük át a kegyelmet...

III. Jézus neve: nincs más név!

Láttuk, hogy Jézus nevében erő van. Azt is, hogy Jézus Krisztusban kegyelmet kaphatunk, ami egy új kapcsolatot foglal magában. De vajon szükséges-e ehhez az erőhöz és ennek a kegyelemnek az átéléséhez az ő neve? Vajon nem lenne helyes azt mondani, hogy Jézus nevében *is* van erő, és Jézus nevében *is* van kegyelem, amint sok más névben is, amelyeket segítségül hívnak a földkerekségen? És ha Jézuson kívül *is* mindez megtalálható, vajon nem kellene-e felhagyni a keresztény misszióval? A kérdést azért kell így feltennünk, mert Pétert beszéde után letartóztatják Jánossal együtt, és másnap, amikor faggatják, újra bizonyosságot tesz Jézus nevééről, amelyről végül ezt mondja: „*Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az ég alatt az embereknek más név, amely által üdvözülhetnének.*” Mennyiben tartható, hogy Jézus Krisztus személye egyedi, kizárólagos, azaz senki mással össze nem vethető, és az az üdvösség – helyreállt kapcsolat Istennel, a másik emberrel, a teremtett világgal és önmagunkkal – amelyről itt szó esik, senki másban nem adatik?

A mai világban sokkal népszerűbbek azok a gondolatok, amelyek minden vallás, minden név egyenrangúságát, felcserélhetőségét hirdetik. Lehet, hogy Péter a korabeli Jeruzsálemben kevésbé volt tisztában azzal, hogy mennyi más vallás és név létezik, mondhatják többen (egyébként helytelenül, hiszen a Római Birodalom részeként Palesztinában is volt ezer és ezer szellemi és vallási irányzat), de a 21. század elején ez a felfogás tarthatatlan, hiszen intoleráns és diszkriminatív. Nem tisztel, nem fogad el másokat, sőt, vallási meggyőződés alapján megkülönböztet. Hogyan lehetne, hogy csak egy név követőinek van igaza, és hogyan lehetséges, hogy

mindenki más téved? És ha egy név követőinek van egyedül igaza, akkor nem fakad-e ebből erőszakos térítés?

Filozófiai fejtegetésekbe belemenni azzal kapcsolatban, hogy a többség hite nem bizonyosan az igazság, valamint hogy a „minden vallás egyenlő” gondolata cseppet sem logikusabb és tarthatóbb, mint az „egyik igaz és a többi téved” gondolata, most nincs lehetőség. Ezért Péter kijelentését az előző két pontban kifejtettek fényében fogjuk meggondolni.

Jézus Krisztus nevében erő van. A gyógyításnak az ereje, amely megjelent a sánta életében, a feltámadott Jézus ereje. Péter, valamint a teljes Újszövetség egyértelműen arról tesz bizonyosságot, hogy Jézus feltámadt a halálból, ezáltal legyőzve a bűnt, a betegséget, a szenvedést, a halált, és a Sátánt. Ha Jézust az Atya valóban feltámasztotta a halálból, ő az egyetlen, akivel ez megtörtént. Nincs még egy személy a világvallásokban, akiről azt vallanák a követői, hogy meghalt, feltámadt, és mai is él, és valóságos kapcsolatba lehet kerülni vele. Vannak különböző forrásokból származó szellemi erők, csodatevő erők, lsd. okkultisták, varázslók, boszorkányok. De az az erő, amely Jézus nevében van, egyedülálló, hiszen annak az ereje, aki feltámadt a halálból. Isten „*azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké...*”

Jézus Krisztus nevében kegyelem van. A radikális szeretet és a radikális igazságosság Istene csak egy olyan Isten lehet, aki kíméletlenül elítéli a bűnt, és aki az ítéletet magára veszi. Az az Isten, aki saját Fiát küldi a világba és a keresztre, azért, hogy újra közösségbe kerüljön a tőle elszakadt emberrel, nem lehet azonos azzal, aki pusztán személytelen erő, aki kozmikus világelv, vagy aki a törvény betartása által üdvözít. Amennyiben a bűn valósága tényleg olyan komoly, hogy nem létezik könnyebb, Istennek olcsóbb megoldás, mint saját Fia odaadása, és amennyiben Isten tényleg annyira szeret, hogy ezt megteszi értünk, nem csaphatnánk őt jobban arcul, mint ha azt mondjuk: köszönjük, hogy megtetted, de mi más utat is tudunk. Sajnáljuk, hogy neked ilyen sokba került, de tudod, Uram, mindez kulturálisan és földrajzilag meghatározott, és ezért relatív. Add oda a számodra legértékesebbet egy ügyért, egy személyért, és lásd meg, mi történik, amikor valaki azt mondja, kár volt, hiszen van egyszerűbb megoldás. És amikor ragaszkodsz az egyetlen megoldás igazához, akkor azt mondják, hogy intoleráns és diszkriminatív vagy. Ha Jézus Krisztusban valóban Isten kegyelme jelent meg, akkor az is igaz, hogy nincs más név, amelyben mindaz benne lenne, ami az övében.

A vezetők bosszankodtak, hogy Péter és János Jézus nevében tanítja a népet, „*de azok közül, akik hallgatták az igét, sokan hittek.*” Jézus neve egyeseknek hitet és életet hozott, másoknak bosszúságot, majd szembenállást. Így volt ez akkor is, azóta is, és ma is. Adja Isten, hogy minél többek legyenek közöttünk, akik életet találnak ebben a páratlan névben! ÁMEN!